

РЕШЕНИЕ

№ 868

гр. София, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10449** по описа за **2022** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ срещу решение /без номер/ от 30.09.2022 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 11097/2019 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение (НО), 114 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 23 - 002796/10.06.2019 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ (ДИТ – СО) към Главна дирекция „Инспектиране на труда“ при Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (ИА ГИТ).

С посоченото НП на Център за специална образователна подкрепа „Професор Димитър Кацаров“ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лева на основание с чл. 414, ал. 1 от КТ, за неизпълнение на законово задължение по чл. 127, ал. 1, т. 1 от КТ.

В жалбата е посочено, че решението на първоинстанционния съд е незаконосъобразно и неправилно. Според касатора в мотивите на своето решение, СРС неправилно е установил фактите по делото и не е съобразил приложимите правни норми. Счита, че безспорно от доказателствата по делото се установява нарушение на чл. 127, ал. 1, т. 1 от КТ. От съда се иска съдебният акт да бъде отменен и да се постанови нов, с който

да потвърди наказателното постановление с така определения размер на административното наказание.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът се представлява от юрисконсулт И., който поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба се представлява от адвокат В., която оспорва жалбата.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. В процесуално качество на свидетел е разпитан актосъставителят и свидетелите В. К., В. П. и Д. Д.. Обсъждайки събраните доказателства, съдът е приел, че в резултат на постъпил сигнал на 22.03.2019 г. от бивш работник на дружеството, била извършена проверка от служители на ДИТ – СО към Изпълнителна Главна инспекция по труда“ от 26.03.2019 г. до 05.04.2019 г. за спазване на трудовото законодателство на Център за специална образователна подкрепа „Професор Димитър Кацаров“, със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], № 26, в качеството му на работодател. Проверяващите констатирани, свидетелката К. стояла на празно бюро, лишена от нужните ѝ за работа канцеларски материали. На 01.04.2019 г. и 05.04.2019 г. били извършени проверки по документи в сградата на ДИТ – СО.

За констатираното нарушение е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 23-002796/05.04.2019 г. за неизпълнение на законово задължение по чл. 127, ал. 1, т. 1 от КТ, връчен на упълномощено лице на касатора, който го е подписал с възражение.

В законоустановеният тридневен срок са депозиран писмени възражения, които са приети за неоснователни.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че процесното НП е издадено от некомпетентен орган, поради което е отменил същото.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, удостоверяваща, че съобщението за изготвеното решение е връчено на служител на касатора – главен експерт на 06.10.2022 г. Касационната жалба е подадена чрез СРС на 20.10.2022 г. /вх. № 21017557/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки съответстващи на установените факти мотиви. Направените правни изводи не се опровергават от доводите, изложени в касационната жалба. Разпитан е актосъставителят и свидетелите В. К., В. П. и Д. Д., и са обсъдени събраните писмени

доказателства.

Настоящият касационен състав напълно споделя извода на първоинстанционния съд, че АУАН и НП са издадени от некомпетентен орган.

Това обстоятелство се установява от приложените по делото заповед № 3-0024/08.01.2019 г. и заповед № 3-0025/08.01.2019 г., издадени от изпълнителният директор на ИА „ГИТ“, на основание чл. 6, ал. 2, т. 14 от УПИАГИТ (отм.), с които на служителите от ДИТ С. - област е определен териториален обхват на контролна дейност, който включва и конкретно посочени райони на [населено място].

Съгласно разпоредбата на чл. 12, т. 3 УПИАГИТ (отм.) специализираната администрация на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ е организирана с 28 териториални поделения - дирекции „Инспекция по труда“, разположени в административните центрове на областите.

Териториалната компетентност на отделните териториални поделения на ИАГИТ е определена в чл. 16, ал. 2 от УПИАГИТ (отм) и не е налице делегиране от страна на изпълнителния директор на права да определя или изменя тази компетентност. За да се прехвърлят правомощия от един орган на друг такъв, е необходимо изрично нормативно овластяване. В конкретния случай такова овластяване липсва. Съгласно нормата на чл. 6, ал. 2, т. 14 от УПИАГИТ, изпълнителният директор ръководи Агенцията, като определя обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда. Това е признатата му от подзаконовия нормативен акт възможност да определя материалната им компетентност, поради което те могат да упражняват правомощията си само в кръга на материята, която им е предоставена като правомощия. Това обаче не означава, че може да променя границите, в които те могат да действат редовно, т.е. териториалната им компетентност. Правомощията на изпълнителният директор на ИАГИТ по чл. 6, ал. 2, т. 14 от УПИАГИТ (отм) са свързани с определяне обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда, но само в определените за тях рамки на компетентност, но не и повече от предвиденото, включително за териториалния обхват (в този смисъл е решение № 3624/15.04.2022 г. по адм. дело № 11698/2021 г. на ВАС).

Във връзка с гореизложеното, правилно СРС е приел, че заповед № 3-0024/08.01.2019 г. и заповед № 3-0025/08.01.2019 г. на изпълнителния директор на ИАГИТ, с които се определя териториална компетентност на ДИТ – СО, различаваща се от определена в чл. 16, ал. 2 от УПИАГИТ (отм) - дирекциите осъществяват дейността си на територията на съответната област - са незаконосъобразни, а административнонаказващият орган е териториално некомпетентен орган, действал извън териториалния обхват по чл. 16, ал. 2 от УПИАГИТ (отм), поради което правилно е отменено наказателното постановление.

Съставът на касационната инстанция приема и мотивите на СРС, касаещи неправилната квалификация на законовото задължение, което според административно-наказващия орган не е изпълнено от Център за специална образователна подкрепа „Професор Димитър Кацаров“. В разглеждания казус няма данни свидетелката К. да е била възпрепятствана да изпълнява работата, която е била определена при възникване на трудовото правоотношение, а по-скоро е била лишена от условия в съответствие с характера на работата – не и е бил осигурен компютър, класъри за документи и т.н., с помощта, на които да изпълнява нормално трудовите си задължения.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява

правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора на ответника се дължат разноси. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им. Съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, защото същото е в минималния предвиден размер, съгласно чл. 18, във връзка с чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 30.09.2022 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 11097/2019 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 114 състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" да заплати на Център за специална образователна подкрепа „Професор Димитър Кацаров“, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 504 (петстотин и четири) лева, представляваща адвокатско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 10449 по описа за 2022 г. на Административен съд София - град.

Решението е окончателно.